

İlk Ve Ebedi Dostum

– Mor Yakamoz · 14 Temmuz 2019

Bir kelime ne kadar derin manaya sahip olabilirse, “anne” kelimesi de o kadar uçsuz bucaksızdır. Bir mısraya kendini yazdırabilecek kadar sade ve devamında süslü cümlelere ihtiyaç duymayacak kadar da ihtişamlıdır. Karanlıkta kutup yıldızı, hayatın her anında sığınılabilir güvenli bir limandır. Anne, göbek bağı kopsa da yürek bağı asla kopmayandır. Cenneti kalbinde ve ayaklarının altında taşıyan ab-ı hayattır.

Çocukken bana okuduğun her hikaye yahut her masal kahramanının bir annesi olurdu mutlaka. Çocuk aklımda bütün o anneleri sana benzetir, yine de hiç birini senden güzel bulamaz, senden daha güçlü göremezdim. Sırtında dünyayı, kucağında beni taşır yine de yoruldu demezdi dilin. Büyüdükçe büyürdün küçük gözlerimde. Narin bir çiçek dalıydı senin yüreğin, kırdılar. Sen ise gözlerinde bir bulut, yüzünde sonsuz sema gülümser, saklardın kırgınlıklarını. Hissederdim küçük kalbimde. Ne zaman gözlerinde bir bulut parçası görsem, göz pınarlarında bir nebze yağmur kokusu hissetsem yüreğimde ki yanardağ coşardı, bastıramazdım. Senin gonca yapraklarını döken her rüzgarı yakıp kavurmak isterdim. Oysa sen bana bunu öğütlememiştin. Elimle, dilimle, gözlerimle, kimi vakit düşüncelerimle dünyaya sevgi ekmemi öğütlemiştin. Bazen hakim olamam ellerime ve iğneleyici cümleler yazarım sayfalara. Öyle zamanlarda hayal kırıklığına uğrarsın biraz bilirim. İstersin ki tutmayı öğrettiğin kalemim yalnızca iyiyi ve güzeli anlatsın, zarif cümleler işlesin nakış nakış. Yüreklere ferahletsin. Kendinden önce herkesin huzurunu düşünebilecek kadar berrak bir kalbe sahipsin sen annem.

Annem bilir misin? Hep merak etmişim ilklerimi gördüğünde ki sevinçlerini. İlk adımlarımın, konuşmaya başladığım zamanların ve daha birçok ilkimin gözlerinde yarattığı duyguyu görmeyi çok isterdim. İyi ki başka bir şey dilememişimde, görmek nasip olmuş annem. Hani ya bir gün gri duvarları olan, soğuk ve ruhsuz bir odada bedenimde gezinen illete bir teşhis koymuştu cerrahlar. Oracıkta yıkılmıştım da sen ellerimi sımsıkı tutmuş, güç vermiştin. Bu kadcık ömrümde güçlü olmayı bir kaç saniye de yine senden öğrenmiştim. Geceleri başımda sabah edişlerin, yoruluşların bitmezdi. Sen biterdin de derdim bitmezdi. Öyle ya annelik yorulmak demektir, uykusuz gecelerden gülümseyerek güne başlamak demektir. “Of” bile demeden tükenmek, ömründen alıp ömür vermektir. Saçlarına yıldızlar yuva yaptığında gülüp geçmekti.

Canım o kadar acıdı ki anne! Verdikleri hiç bir ilaç senin sarılmaların, öpüp koklayışın gibi şifa vermedi. Bir sabah güneş bizim için doğduğunda, bende yeniden doğdum hayata. Gözlerimi yaşama yeniden araladığımda gördüğüm ilk yüz, duyduğum ilk ses sendin. Ben dünyaya değil ikinci defa, milyon defa gelsem yine senin hiç büyümeyen, küçük kızın olurdu anne. Dudaklarımdan dökülen ilk “anne” ile ne kadar heyecanlandığını, adımlarımı ufak ufak attığımda ki heyecanını yıllar sonra yeniden gördüm. Ansızın bakakalırdı gözlerim üzerinde. “Bir anne nasıl bu kadar güçlü olabilir?”, “ Bir kadın yaş aldıkça nasıl olur da bu kadar güzel kalabilir?”, “ Ben meleğin ete kemiğe bürünmüş bu haline hakkını evreni ayaklarına serserim yine de ödeyebilir miyim?” diye binlerce soru sorardım kendime.

Annem, ben dünyaya geldiğimde sen daha ocuktun beraber büyüdük. Patika yolları, dar sokakları, labirentleri, çölleri beraber aştık. Yeri geldi en çok biz güldük bu hayata. Kısacık ömrümün her anında , düşüşlerimde, zaferlerimde, hayal kırıklıklarımnda, vazgeçmeyişlerimde ellerimi tutan ve bir kutup yıldızı misali yolumu aydınlatansın. İlk ve tek ebedi dostum, canım annemsin.

Annelik duygusunu yüreğinde hakkıyla taşıyan tüm annelere ithaf etmek istiyorum. Sevgi ve saygılarımla.

Büşranur Erayabakan